

GREETJE VAN DEN BERG

Vogel in de storm

**GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER**

1

‘Er is gisteren een man voor je geweest,’ zegt Louise van Gaal, terwijl ze schone handdoeken op een stapel legt.

‘Er komen wel meer mannen voor me. Wilde hij speciaal door mij geknipt worden?’ informeert Fleur Slotboom. Ze staat bij het afsprakenboek, bekijkt zonder werkelijke interesse de namen die staan vermeld. Permanent, knippen, kleuring.

‘Hij vroeg speciaal naar jou en ik had het idee dat hij je van vroeger kende of zo.’

Nu is haar interesse gewekt. ‘Vroeger?’ herhaalt ze langzaam, terwijl er vanuit haar buik iets omhoog klimt. Ze kent het woord ervoor. Ze draagt het al jaren mee.

‘Hoeveel vroeger?’ wil ze weten.

Louise haalt haar schouders op.

‘Weet ik veel. Ansje was met hem in gesprek. Ik ving iets op. Misschien moet je Ansje straks maar eens vragen. Hij komt trouwens vandaag terug.’

‘Heeft hij een afspraak gemaakt?’

‘Nee, hij zou het vandaag nog wel een keer proberen had hij tegen Ansje gezegd toen ze hem vertelde dat je er niet was.’

Ze knikt, klapt het boek dicht. ‘Dan zie ik het wel.’ Haar ogen zoeken het raam waarachter een bus voorbij rijdt. Een auto claxonneert. Haastige voorbijgangers onder paraplu’s lopen de zaak voorbij. De kapperszaak waarop in grote letters Fleur’s hair en beautysalon aangegeven staat.

Drie jaar lang al was ze op de laatste dag van mei vrij. Niemand praat erover, velen kennen de reden niet eens. Vier jaar geleden was deze dag het begin geweest van een lange periode waarin ze niet meer had kunnen werken. Waarin ze niet geloofd had dat ze ooit weer aan het werk zou gaan. Plotseling was deze salon, haar droomsalon, van een nietige onbetekendheid geworden.

Automatisch loopt ze naar de kast, legt handdoeken klaar, kijkt naar de deur waar de stagiaire binnenkomt, begroet even later Ansje en Wika. Met z’n vijven zijn ze vandaag. Vijf vrouwen om al die namen uit het afsprakenboek weg te werken.

‘Er is gisteren een man voor je geweest,’ zegt Ansje als ze samen een kop koffie drinken. Het is een ritueel dat ze vanaf het begin hebben ingevoerd. Voordat de eerste klant geholpen wordt, drinken ze samen koffie. Als het zo uit-

komt doen ze dat na sluitingstijd nog een keer om nog even na te praten.

‘Het moet wel indruk op jullie gemaakt hebben,’ probeert ze luchtig te reageren. ‘Louise vertelde het ook al.’

Ze weet wel waarom dit hier als nieuws wordt opgevat. Sinds anderhalf jaar moet ze niets meer van mannen weten. Ze redt zichzelf, heeft niemand meer nodig. Niemand. Het zou wel prettig zijn als ze erachter zou komen wie er naar haar gevraagd heeft. ‘Hoe oud was die man ongeveer en hoe zag hij eruit?’

‘Gedistingeerd,’ zegt Louise.

‘Stijf,’ vindt Ansje. ‘Met een lange, donkerblauwe jas. Ja, wat moet ik verder zeggen? Hij was niet groot, slank, had stijl grijs haar dat aan een knipbeurt toe was. Volgens mij had hij bruine ogen.’

‘Dat klinkt fantastisch. Ik ben bang dat ik geen idee heb wie er in mijn kennissenkring aan die beschrijving voldoet.’

‘Hij kende je van vroeger,’ zegt Louise nog eens.

‘Hij heeft z’n achternaam wel gezegd, maar het was nogal een moeilijke achternaam en ik kon het niet goed verstaan,’ bekent Ansje.

‘Hij heette Bert,’ meldt Joyce, de stagiaire.

‘Ik ken geen Bert met een moeilijke achternaam.’ Ze drinkt de laatste slokken koffie uit haar beker. Voor het raam loopt een oudere vrouw voorbij. Het belletje bij de deur rinkelt. ‘Mevrouw Speerstra is er voor haar permanent. Kijk, daar is Marthe Bloemers ook al. Joyce, jij gaat Louise maar eens lekker op haar vingers kijken bij die permanent. Geef de vloeitjes maar aan, dan ontlast je Louise ook nog.’ Ze staat op. ‘Goedemorgen mevrouw Speerstra, goedemorgen Marthe. Gaan jullie maar bij de wasbakken zitten.’

Tussen haar lippen door laat ze onmerkbaar wat lucht ontsnappen. Haar maag is een ballon die te ver is opgeblazen. Opnieuw rinkelt het belletje bij de deur. Het wordt druk vandaag. Er is geen tijd om na te denken. Precies zoals ze wil.

Ze herkent hem direct als hij de zaak binnenkomt. Ze herkent hem, hoewel ze hem zeker vijftientig jaar geleden voor het laatst heeft gezien. Ze herkent hem, hoewel zijn gezicht niet langer ontsierd wordt door jeugdpuistjes, zijn bewegingen niet langer onhandig zijn en zijn haar grijs gemêleerd is in plaats van zwart. Vroeger heette hij Egbert. Vroeger is zo lang geleden.

‘Kijk eens aan, je bent het echt.’ Er verschijnt een tevreden glimlach rond zijn mond. ‘Floortje Slotboom. Je heet toch nog steeds Slotboom?’

Ze knikt. ‘Wel Slotboom maar Floortje is Fleur geworden.’ Ze glimlacht.

‘Je bent niets veranderd.’

Dat is niet waar. Er is niets meer van het meisje Floortje over. Haar gezicht draagt lijnen die ze opliep in haar leven, haar vroegere onbezorgdheid lijkt een mensenleven ver weg.

‘Nou ja, je bent een beetje ouder geworden, zoals we dat allemaal zijn geworden, maar je ogen zijn hetzelfde gebleven.’ Het lijkt alsof hij haar gedachten heeft geraden.

‘Je bent hier gisteren ook al geweest?’ wil ze weten.

‘Ja, je had een vrije dag werd me verteld. Nu ik hier toch in de stad moest zijn, wilde ik je ook werkelijk ontmoeten en vandaar dat ik heb gezegd dat ik wel terug zou komen. Ik ontdekte deze zaak bij toeval.’

Er komen nieuwe klanten binnen.

‘Ga maar vast zitten, dan praten we terwijl ik je haar knip.’

Terwijl ze de kappersmantel om hem heen drapeert ziet ze in de spiegel haar gezicht bo-

ven het zijne. Ze heeft een smal gezicht onder haar korte, blonde en goed verzorgde kapsel. Dat is ze altijd blijven doen, zichzelf goed verzorgen. Geen dag zonder make-up, elke morgen maakt ze haar haren keurig op, regelmatig verandert ze van kleur. Drie keer per week is ze in de sportschool te vinden. en daarnaast is ze een goede klant van Joanne, die de beauty-salon beheert. Dat is wat haar gebleven is, haar fraaie uiterlijk. Vaak wordt ze wel tien jaar jonger geschat dan ze in werkelijkheid is, een opmerkelijk feit na alle narigheid die ze heeft moeten ondergaan. Het is haar houvast in het leven geworden.

‘Je bent dus altijd in Zwartburg blijven hangen,’ begint hij.

‘Kort in de nek?’ wil ze weten.

Hij knikt. ‘Ik heb het meestal een beetje klassiek geknipt. Als jij betere ideeën hebt dan moet je het maar zeggen.’

‘Klassiek past bij je. Je bent geen man voor een modern kapsel.’

‘Daar ben ik te saai voor.’

‘Dat wil ik zeker niet zeggen. Klassiek is iets anders dan saai.’

Het is even stil. Ze maakt zijn haren nat met een verstuiver en pakt dan de schaar. Mooi dik

haar heeft hij. Het voelt prettig onder haar handen.

‘Zoals ik al zei, ik ben hier bij toeval terechtgekomen,’ verbreekt hij de stilte. ‘Ik moest hier in de buurt een pand taxeren en zag Fleurs hair- en beautysalon op het raam staan. Ik ontdekte even later jouw achternaam op de prijskaart. Dat Floortje veranderd zou zijn in Fleur leek me niet denkbeeldig. Mijn nieuwsgierigheid dreef me naar binnen. Het leek me leuk om mijn vroegere klasgenote eens weer te zien.’

‘Jij woont hier niet meer?’

‘Ik ben vorig jaar naar de Noordoostpolder verhuisd. Ik kon er een bijzonder fraaie boerderij kopen op een rustige plek en die kans heb ik aangegrepen.’

‘De Noordoostpolder?’ Vanuit haar ooghoeken ziet ze in de spiegel hoe ze zich over zijn hoofd buigt. Ze ziet haar smalle, bijna magere figuur in de lange, zwarte, voile blouse. Sinds vier jaar draagt ze elke dag zwart. Er hangt geen kledingstuk in een andere kleur in haar kledingkast.

‘Verbaasd?’

Ze haalt haar schouders op. ‘Ik kan me niet voorstellen dat iemand vrijwillig naar de Noordoostpolder verhuist.’

‘Wel als je daar op een plek kunt wonen die je erg aanspreekt. Ik herinner me dat ik in een vrij weekend met kennissen naar een museum ging. Aansluitend maakten we een wandeling die over het voormalige eiland Schokland voerde. Heb je daar ooit van gehoord?’

‘Jawel, is het niet een eiland of zo?’

‘Vroeger lag dat eiland in de Zuiderzee. De bevolking leefde van de visserij. Door de slappe veengrond was Schokland niet veilig voor het geweld van de Zuiderzee. Er kalfde steeds meer van het eiland af. In 1825 kwamen er dertien Schokkers om toen een stormvloed duidelijk maakte dat de dijk niet bestand was tegen het beuken van de golven. In 1859 werden de bewoners gedwongen het eiland te verlaten. Na de drooglegging van de Noordoostpolder bleef er weinig over. De resten die er bleven zijn in ere hersteld. Er is een museum waar je de gerestaureerde oude kerk kunt zien. De ruïne van de eerste kerk op het zuidelijk deel van het eiland is nog te bezichtigen, hoewel daar weinig meer van over is dan de fundamente.’

‘Interessant. Wil je het bij de oren kort of lang? Gewoon de oren vrijlaten?’

Vroeger kon hij in de klas ook zulke enthous-

siaste verhalen ophangen over dingen die geen mens interesseerden.

‘Kort,’ zegt hij. ‘Ik draag de oren altijd vrij.’

Hij is nog net zo smal als hij vroeger was, zijn gezicht is bleek, zijn kin gladgeschoren. Zijn bruine ogen zoeken in de spiegel haar gezicht.

‘Het is niet uit te leggen als je er zelf niet geweest bent.’ Hij schijnt niet op te merken dat ze totaal niet geïnteresseerd is in Schokland of de Noordoostpolder.

‘Mij intrigeerde dat verhaal enorm en bovendien was ik enthousiast over de omgeving. Ik heb met een collega makelaar afgesproken dat hij me zou tippen als er een woning in de verkoop zou komen. Ik hoefde niet eens zo heel lang te wachten.’

‘Je bent makelaar?’

‘Ja, bij makelaardij Witteman.’

‘Dat had ik vroeger niet achter je gezocht.’ Ze vergelijkt in de spiegel zijn linker en rechter zijkant van het gezicht. Knipt de rechterkant nog iets bij.

‘Ik was vroeger nogal stil, is het niet?’

‘Je leerde hard, haalde altijd goede cijfers, maar ik had niet verwacht dat je het tot makelaar zou brengen. Zo’n commercieel beroep